

ADJ ERŐT PÁLYÁZAT

FEME Pozitív: Caroline Collins – Most sikerülni fog

...gondolatát egy pillanatra felváltja az örök női aggodalom a fejemben, a mégiscsak gyantáztatni kellett volna, miközben az elmúlt három évben már a kilencedik „őalegtutibbnődokihiddel” hajol közel legféltettebb testrészemhez. Kedélyesen dúdolgat, mintha valami laza kis kertiparty-ra készítené elő az eszközöket. Kissé megemelkedek a vizsgálóasztalon, hogy én is lássak, mire szelíden, de határozottan rám szól, fel sem nézve beterpesztett lábaim közül:

Ejnye, ejnye, ne tessék mocorogni, mert akkor kezdhethük előlről – majd folytatja a dudorászást, elnyomva ezzel a fém vizsgálóeszközök csörömpölését. Visszahanyatlok, és ki tudja már hányadszor számolom meg a repedéseket a plafonon. El ne felejtsem mondani, ha végeztünk, hogy Sanya a festő, aki a gyerekszobát pingálta nálunk, és aki szerintem Picasso reinkarnációja amúgy kívül-belül, csak az apja párszor hátbaverte, ha a vászonra és nem a falra festett, szóval, Sanya biztosan egészen jutányos áron helyrehozza a meddőségi vizsgáló plafonját.

A babaszoba... és elszorul a torkom. 3 éve hiába várja a lakóját... pedig, ha gyorsan összeszámolom (eközben a doki, átvált Zámbo Jimmy „ Bukott diák vagyok én” slágerére és csak reménykedem, hogy nem egyetemi tanulmányain mereng, ahogyan érdeklődve néz egy műszerre a kezében), talán nincs is az országban olyan orvos, aki ne látott volna hanyatt fekvő, égbe emelt lábbal. És micsoda irónia, hogy egy más élethelyzetben ezért komoly összegeket kaphatnék.

Tudja – zökkent ki száguldozó gondolataimból filmsztár doki -, volt egy páciensem. Véletlenül nyugtatót szedett anti-bébi tableta helyett. Tizennégy gyereket szült, de még ez sem izgatta különösebben – a helyzet abszurditása ellenére elvagyorodok, pedig éppen használni készül a hivatalos nevén, hüvelyi ultrahangos kütyüt (aham....persze.... és ismét felvillan egy lehetséges szexipari munka képe, ha ez most nem jönne itt össze) bennem és nagyon is tudom, hogy csak terelni akarja a figyelmemet, arról, ami következni fog.

Na, kishölgyem, – szól az orvos magasba emelve UH-s vizsgáló eszközt, mint egy csatába induló középkori hős a kardját, és szinte látom, ahogyan a neonlámpa fénye misztikus fénybe vonja a vékony, ám annál hosszabb rudat - most tessék ellazulni!

Higgye el, doktorúr, én teljes lazulásban vagyok! Már csak egy koktél hiányzik a kezemből és két szerecsen, kellőképpen pucér férfi, akik pálmalevelekkel legyeznek itt a fejem melleeeeett – az utolsó szót felszisszenve nyögöm, mert úgy tűnik mégsem sikerült annyira ellazulnom. Igyekszem a doki arcára kiülő érzelmeket értelmezni, ami olyan, mintha a világ legjobb akciófilmjét nézné éppen (esküszöm a keze is úgy mozdul a gombokon, mint aki a popcorn-t veszi ki éppen a dobozból). Ennek láttán az én pulzusom is másodpercek alatt gyorsul 80-ról 120-ra, mert mi van, ha most...most ott van.. a sok paca, folt, vihar között... ott kapaszkodik, küzd, mint valami szuperhős és igyekszik életjelet adni....

ADJ ERŐT PÁLYÁZAT

Filmsztár doki hümmög, vakarja a fejét, közelít, távolít, leveszi, felteszi a szemüvegét, finoman mozgatja az UH-készüléket, mintha egy láthatatlan festményen dolgozna, én pedig levegőt sem veszek. Figyelem a kavargó foltokat, vonalakat, pulzáló homályt a monitoron, de semmit nem tudok felfedezni.

Végtelennek tűnő percek után végre a doki megnyom egy nagy fekete gombot, óvatosan, már-már szinte gyengéden kihúzza a vizsgálati eszközt és rám néz. Tekintete olyan, mint a jóságos Mikulásnak, aki nagyon szeretne ajándékot adni, de a lencsiszemekkel, reménykedve bámuló rosszcsont kisgyerek ezt bizony nem érdemli meg.

Sajnálom, kedves – hallom halk hangját és érzem, hogy tényleg sajnálja -, de ez az inszemináció most nem járt sikerrel.

Sebaj – próbálom viccesen elütni a dolgot, bár a növekvő gombóc a torkomban ezt egyre kevésbé engedi -, akkor jöhetnek a Káma Szutra gyakorlatok! Ne legyen hiába a sok beleölt pénz a jógaórákba! – ezt bizonyítandó, szinte vidáman felpattanok a vizsgálóágyról, gyors mozdulatokkal felkapkodom a ruhámat, a táskámba gyűröm az újabb recepteket és mielőtt a könnyek végleg elöntik az arcomat, szinte futva távozom az épületből.

Már a parkolóban állok és a megállíthatatlanul ömlő könnyeim között próbálom meglátni az autómát, amikor a helyzethez cseppet sem illő vidám bariton hang köszön rám:

Jó napot! Há' milyen má' az élet, hogy itt találkozunk! – megfordulok és egy vékony, magas, Picasso – bajuszos, kertésznadrágos a negyvenes évei elején járó férfi néz velem szembe. Sanya az. A szobafestő. Kezében most nem létrát, vagy ecsetet, de még csak nem is sörösdobozt szorongat, hanem egy kis kék tégelyt, kórházi vignettával körbe ragasztva, rajta a felirat „MINTA”.

Látva kisírt szemeimet, majd tekintetemet, ahogyan a tégelyre vándorol, zavartan elvigyorodik.

Há' nem jön össze a baba. Azt mondta az asszony, hogy jöjjenek el és mutassam meg magam a dokinak. Erre a doki a kezembe adta ezt a dobozt, hogy „Sándor, tessék ebbe evakuálni, aztán adja oda a nővérkének a 7-es szobába!” – érzem, ahogyan a félrehallott szó miatt és ahogyan kissé szerencsétlenül, segítségkérően pislog rám, a viharfelhők oszlani kezdenek a lelkemről. Némaságomat kihasználva Sanya bánatosan folytatja:

Én nem értek az evakuáláshoz, még a szót sem tudom mi az. Most mit mondjak otthon a Verának? – már éppen készülök elmagyarázni, hogy nem teljesen jól értette a szót, amikor váratlanul megszólal a telefonja. Bánatos képpel mutatja, hogy a Vera hívja, biztosan, hogy megkérdezze hogyan sikerült az „evakuálás”. Diszkrétan elfordulok és lépek is kettőt messzebb tőle, hogy ne gondolja, hallgatózom, aztán pár pillanattal később rájövök, hogy felesleges volt eltávolodnom, mert Sanya ordít akkorát, hogy majdnem kiugrom a bőrömből. Mielőtt bármit is tehetnék, öles léptekkel átszeli a távolságot közöttünk és úgy ölel meg, hogy a gerincem pattog, akár a buborékfólia: A Vera babás lett! Most csinált valami tesztet, azt' az meg mutatja, hogy ott a baba! Ejj, nem kell evakuálnom, akármit is jelent ez! Nem kell ide orvos, meg mindenféle hókuszpókusz! – vigyorog elégedetten és a közeli szemetesbe hajítja a kék tégelyt. Még

ADJ ERŐT PÁLYÁZAT

egyszer megölel, már kevésbé vehemensen, bocsánatkérően szabadkozik, hogy magamra kell hagyjon, de siet a Verához, aztán kacszó, boldog léptekkel elsiet.

Ott maradok, a kórház szürke téglapületének parkolójában, egyedül, de mégsem érzem már a korábbi szomorúságot. Sanya, Vera, a leendő babájuk tutira jó helyre születik majd.

Egy kép kúszik be a szemeim elé...

Látom, ahogyan sok kisbaba egy szűk helyen tolong, lökdösődik, mindenki hátán ejtőernyő. Aztán egyszer csak elrugaszkodnak, nyílnak az ernyők, majd a sok-sok baba egytől egyig anyukák és apukák kezében landolnak...és akkor meghallom.

Evakuálás! Evakuálás! – harsogja egy hang ebben a látomásban és ebben a pillanatban érzem, hogy elvesztem, nem bírom tovább visszatartani a helyzetemhez egyáltalán nem indokolt hisztérikus nevetést. Feltör a lelkemből, végigrobog a gerincemen, megcsiklandozza az agyamat és ott is marad hosszú percekre.

Lassan csitul csak el.

Már a kocsiban ülök, amikor zizzen a telefonom. Sanya az. Képet küld Kisbabáról. Jobban mondva egy UH képet, a közepén egy apró gömböcről. Az üzenet ennyi csak hozzá:

„Már tudom, mit jelent az evakuálás :-D”

A nyertes pályázat hangoskönyv formájában is meghallgatható:

[FEME Pozitív: Caroline Collins – Most sikerülni fog](#)